

sv. maše. Pa še nekaj te prosim, mamica. Da me vendar ne boš pokopala popoldne, temveč zjutraj s sv. mašo, da bom vsaj še enkrat pri sv. maši.« Kajne otroci, to je lepa oporoka, posebno še, ker je oporoka deset in polletnega otroka.

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

Roža ob poti.

*Z glasom pritajenim zahrepenela je
roža samotna ob poti:*

*»Deklica, lepa ko jutranja zarja,
pridi mi, pridi naproti!*

*Z drobnimi prstki pobožaj me,
v šopek ljubeče poveži.*

*Nesi pred kip me Brezmadežne,
da se pogled Njen razneži.*

Ah, tam v kapelici — tam je lepo!

Angel na harfo pozvanja.

*Smrt je ko bajka. Ko v raju se tam
sladko, presladko sanja.*

Tam bi dehtela do konca dni

Mariji na čast in tebi.

*Deklica moja, pridi že,
pridi, iz tal me izgrebi!« — —*

Ni je bilo. Tuj mož je prišel

mimo; bil črn ko cigan je.

*Z blatno nogo je strl rožo siroto —
zbogom, prelepe sanje!*

